

Prezentacja Wspólnoty „CASA del GIOVANE” w Pavii

Historia

Nasza wspólnota powstaje w 1968 roku dzięki pokornej i odważnej dobroczynności naszego założyciela **księdza Enzo Boschetti**, który to, stawiając czoła uprzedzeniom i działając wbrew "zdrowemu rozsądkowi", zaczął przyjmować w pomieszczeniach oratorium w parafii, gdzie pełnił posługę, pierwszych młodych ludzi z problemami oraz uzależnionych od narkotyków, gdzie mogli znaleźć ciepłe miejsce do spania i gdzie wysłuchiwał ich problemów, starając się potem znaleźć nowe sposoby na ich rozwiązanie.

Z tak prostej i bezpośredniej odpowiedzi rozwija się nowa rzeczywistość, gdzie przyjmowane są osoby, i gdzie mają miejsce dzielenie się i działalność wychowawcza, szkoła i praca, czynniki nie oszacowane wcześniej przez księdza Enzo, który to zawsze określał się mianem "prostego narzędzia" z Natchnienia i dla wyższego Dzieła.

W ciągu pierwszych dwudziestu lat Wspólnota wzrasta wyłącznie dzięki praktycznemu i hojnemu wkładowi wolontariuszy z parafii, samej młodzieży przyjętej do oratorium oraz współpracowników, którzy pełnią posługę. Od tych osób, poruszonych ofiarnością i solidarnością wiary, wypływają pewne decyzje życiowe. Niektóre z nich przyłączają się do grupy powołaniowej, która dzieli z biednymi i młodymi stylem życia motywowanym Ewangelią miłości i podtrzymywanym przez modlitwę.

Poszczególne wspólnoty rodzą się, by stawić czoło rozpowszechniającemu się fenomenowi narkomanii, który w latach 70. i 80. przybiera znacznego rozmiaru. Aby odpowiedzieć na ten problem, ksiądz Enzo preferuje „jakość” ponad „ilość”: zamiast zwiększyć ilość wspólnot, penalizując przez to jakość edukacji, otwiera niektóre wspólnoty dla nieletnich, gdyż dyskomfort młodzieży zakorzenia się w rodzinach i w coraz to młodszych osobach, dlatego uznaje za stosowne, by interweniować w taki właśnie sposób.

W 1993 roku, gdzie przypada rok śmierci księdza Enzo (a w roku 2006 rozpoczyna się Proces Beatyfikacyjny), istnieje już 15 wspólnot, znajdujących się głównie w Pavii oraz w prowincji a także w takich miastach jak Lecco, Biella i Lodi. Kierowane przez grupy osób konsekrowanych dla służby i modlitwy, według stylu życia z młodzieżą przyjętą do wspólnot, by stworzyć klimat rodziny i rozwoju, który jest tak ważny dla skuteczności i wzrostu wychowawczego. Wraz z Braćmi i Siostrami w powołaniu, obecni są także młodzi (i nie tylko) wolontariusze, dzięki którym wspólnoty mogą kroczyć drogą powołania.

W latach 90. uchwalone zostają prawa państwowe, które normują sytuacje wspólnot wychowawczych, powstałych spontanicznie w poprzednich latach. Powstaje wówczas kwestia, czy kontynuować jako rzeczywistość prywatna czy podjąć współpracę w wymiarze „publicznym”. Obiera się w sposób niemal naturalny drugą opcję, gdyż zawsze uważano, że terytorium i miasto są uprzywilejowanymi partnerami w solidarności, a także partnerami, którzy stymulują i ubogacają nasze doświadczenie w danym wymiarze i umiejętności zdobyte na terenie praktycznym.

Wybór ten wywołuje jednak pewne trudne konsekwencje z powodu standardów strukturalnych i operacyjnych, wymaganych normami prawnymi, by móc uzyskać wsparcie finansowe od instytucji państwowych.

W latach 90. konieczna jest restrukturyzacja większości naszych domów (są one owocem spadków i darowizn), w celu dostosowania ich do wymogów Służb Sanitarnych i zorganizowania zespołów wychowawczych, złożonych z osób wykwalifikowanych zawodowo. Zmiany te, z jednej strony prowadzą wspólnotę ku wykwalifikowaniu własnych działań i

umiejętności w przyjmowaniu i wychowaniu młodzieży, z drugiej zaś prowokują dodatkowe problemy w zarządzaniu osobami zatrudnionymi i w kwestii ekonomicznej, która to aż do owej chwili powierzana była hojności osób i Opatrzności Bożej; od tej chwili staje się ona coraz bardziej ewidentna.

Integracja tych dwóch aspektów – dyspozycyjna obecność osób kompetentnych, które z powołania lub jako wolontariusze dzielą drogę wyzwolenia, w celu odzyskania i wzrostu młodzieży, która to droga połączona jest z drogą wychowawców, psychologów i wykwalifikowanych psychiatrów, którzy wykonują swoją służbę we wspólnotach - trwa aż do dziś z dobrym wynikiem; cel ten zawsze jednak należy równoważyć i mu towarzyszyć, by z jednej strony nie zaginął w prostej codziennej "pracy" wychowawców, że w rzeczywistości ma się do czynienia z cierpieniem i z nadziejami realnych osób, których prawie nigdy nie należy winić za ich nieszczęścia i trudności, z drugiej zaś strony - dla wolontariuszy i dla należących do wspólnoty osób konsekrowanych, by nie zadowalali się posiadaniem działających wspólnot, nie pozostając obojętnymi na sytuacje biedy i wynikających zeń problemów i potrzeb.

Liczby, struktura i organizacja.

Rozważając, w dniu dzisiejszym nasza Wspólnota przedstawia następujący schemat dotyczący osób obecnych/przyjmowanych w innym wymiarze do Wspólnoty:

W CdG jest nas:	aktualizacja z dnia 27/11/2012
Przyjęci w trybie dziennym	76 (w tym 3 osoby – praca socjalnie użyteczna)
Przyjęci w trybie stałym	111 (w tym wszystkie wspólnoty: Sektor - Młodzież, Nieletni i Kobiety)
Zatrudnieni	52 (osoby w kontakcie ze Spółdzielnią)
Konsultanci	20
Wolontariusze zewnętrzni	59
Praktykanci	10 (z różnych uniwersytetów)
Wolontariusze rezydenci	13
Należący do wspólnoty życia	16
Razem: 357	

Jako **struktury** posiadamy:

- **Sektor - Młodzież** 4 wspólnoty rezydencjalne
- **I uzależnienia** 1 centrum dzienne dla osób bezdomnych

3 warsztaty (stolarz, cieśla, monter)
1 Warsztat Komunikacyjny i Drukarski (cyfrowy)
1 Warsztat Konserwacji i Utrzymanie zieleni
1 kuchnia centralna i stołówka
2 małe ogródki
1 dom letniskowy (bez akredytacji)
1 centrum poradnictwa

- **Sektor - Nieletni** 2 wspólnoty rezydencjalne
1 dom rodzinny
1 centrum dzienne
2 małe warsztaty stolarskie – wewnętrzne
- **Sektor – Zdrowie Mentalne** 2 centra dzienne
2 małe warsztaty wewnętrzne
1 kurnik
1 Mała wspólnota rezydencjalna (bez akredytacji)
- **Sektor - Kobiety I matki z dziećmi** 2 wspólnoty rezydencjalne
1 warsztat tkalniczy
1 duży ogród
- **Sektor – Wolontariat i Gocinność** 2 wspólnoty (bez akredytacji)
1 salon wielofunkcyjny dla grup, wydarzeń i konferencji
- **Sektor - Powołanie i duchowość** 1 wspólnota rezydencjalna (bez akredytacji)
1 mały kościół
2 wspólnoty nierezydencjalne (bez akredytacji)
- **Sektor Administracja i Koordynacja** 1 Centrum koordynacji wraz z różnymi biurami

jako organizacja posiadamy:

Ia Piccola Opera S.Giuseppe Onlus: stowarzyszenie osób prywatnych dla wsparcia Wspólnoty,

I'Associazione privata di Fedeli Casa del Giovane: byt na zasadzie prawa kościelnego, który przyłącza, chroni i promuje ducha i powołanie Wspólnoty w ramach odpowiedzialności i działalności struktur i osób według charyzmatu naszego drogiego założyciela;

Stowarzyszenie socjalne Casa del Giovane: które kieruje wymiarem ekonomicznym i socjalnym jak również osobami zatrudnionymi i częścią nieruchomości;

Fundacja „don Enzo Boschetti - Comunità Casa del Giovane” Onlus: byt powstały od niedawna z zamiarem ujednoczenia kierownictwa dobrami i nieruchomościami należącymi do Wspólnoty, by umożliwić jej rozwój i projektowanie w przyszłości.

Styl i metoda wychowawcza

Wspólnota, która powstała dzięki przyjęciu młodzieży z różnorakimi problemami, proponuje styl wychowawczy, który obejmuje i angażuje wychowawców, by byli pierwszymi i najważniejszymi narzędziami wychowawczymi wobec młodych, którzy zostają przygarnięci do wspólnoty.

Wychowawcy, według ich powołania, kształcą, żyjąc razem z młodymi i osobami przyjętymi, i animowani poprzez głęboką duchowość, poprzez formację ludzką, dojrzałą i kompetentną, stwarzają we wspólnotach klimat „rodziny”, który stanowi różnicę wobec „instytutu” lub „domu opieki”, a jest rzeczywistością prawdziwych relacji ludzkich, pełnych poszanowania i pomocy, gdzie osoby przyjęte przede wszystkim mają własne oblicze, imię i historię; pomaga leczyć patologie i stawiać czoła trudnościom.

Zespoły wychowawcze utworzone z profesjonalnych operatorów pomagają wychowawcom działać poczynając od motywacji i stylu życia, który odpowiada walorom przyjętym przez samą Wspólnotę: dzielenie się, przyjaźń, zaangażowanie, wzrost, wiara i modlitwa (dla tych, którzy tego pragną), formacja kulturalna i praca, trzeźwość i prostota, wolontariat, itp. by wdrażać poprzez codzienność, złożoną z wielu działań wychowawczych i formatywnych poprzez różnorakie projekty edukacyjne i terapeutyczne, które dojrzały w ramach doświadczenia w ciągu tych 40 lat i które są wymagane przez Instytucje gwarantujące akredytacje.

Wspólnoty złożone są z maksimum 15-20 osób, by umożliwić klimat relacji według miary, która sprzyja postępom osobistym, a nie tylko w wymiarze grupy.

Wkład techniczny i kliniczny (psychologowie i psychiatry) scharmonizowany jest według jednolitej wizji osoby i według dynamiki grupy w życiu wspólnotowym.

Styl wychowawczy i przyjęcie do wspólnoty charakteryzuje się również próbą dialogu, współpracy i planowania w wymiarze terytorialnym, wraz z osobami publicznymi i prywatnymi bez zatracenia charakterystyki, która odróżnia naszą tożsamość edukacyjną, lecz przyczyniająca się do wymiany doświadczeń i idei, by lepiej radzić sobie z dyskomfortem oraz faworyzować wzrost i reintegrację społeczną i ludzką młodych ludzi.

Kolejną cechą jest to, że wysłuchując problemów i sytuacji ubóstwa i trudności młodych i biednych, staramy się przewidywać i zapobiegać trudnościom wynikającym z tego faktu i zapobiegać im dzięki konkretnym, dynamicznym i skutecznym propozycjom:

- od kilku lat zajmujemy się kobietami, zwłaszcza obcego pochodzenia, z wszelkimi problemami dotyczącymi dzieci, handlu osobami, z którego często pochodzą, przemocy wycierpianej i z potrzebą integracji w wymiarze społecznym i w wymiarze pracy, utrudnionej przez naszą kulturę i kryzys;
- co do chorób psychicznych powstają projekty promujące oraz dotyczące obywatelstwa: wolontariat u osób starszych, spotkania w szkołach, by obalić piętno i powrócić do pracy.
- w zakresie uzależnień rozpoczyna się rozpatrywanie problemu uzależnienia od gier hazardowych, który rozpowszechnia się w niewiarygodny sposób angażując wielu młodych i nie tylko, bez odwracania uwagi od uzależnień „klasycznych” takich jak narkotyki i alkohol.
- z niepełnoletnimi, poza przyjmowaniem uchodźców, stara się znaleźć odpowiedź na nowe wyzwania, które dotyczą świata nieletnich, takie jak alkohol i narkotyki ciężkie, ze szczególną uwagą skupioną na rodzinie, gdzie biorą swój początek prawdziwe problemy młodych.